

РЕШЕНИЕ

№ 33921

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 07.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1048** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините /ЗОДОВ/. Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 11.03.2024г., на С. С. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес] срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000.00 лева, претърпени в периода 06.10.2023 г. до 15.10.2023 г. от бездействието на органа във връзка със задължението му да я уведоми за местонахождението на баща ѝ С. Д., починал на 06.10.2023 г. извън страната. Претендира се присъждане на законна лихва, изчислена от датата на подаване на исквата молба до пълното изплащане на вземането.

Ищцата обосновава исквата си претенция с твърдения за бездействие от страна на ответника, който бил ангажиран с грама, изготвена от посолството на РБ в З. на 06.10.2023 г. и изпратена на същата дата до МВР-ДМОС с молба да бъдат установени и информирани роднините на С. Д. за неговата смърт, настъпила на 06.10.2023 г. на територията на Република Х., с цел организиране на транспортирането на тленните му останки до България. Твърди, че вместо да бъде незабавно уведомена за случилото се с баща ѝ, ищцата била в неведение до 15.10.2023 г., през което време многократно, но неуспешно се опитвала да се свърже с баща си по телефона, като подчертава, че за случилото се с баща ѝ не била уведомена от МВР до момента на подаването на исквата молба. Притеснена от липсата на контакт с баща си, ищцата предприела действия по разбиване на входната врата на апартамента му, придружена от органите на реда. Твърди, че след като не бил установен на адреса, се свързала с работодателя му на 15.10.2023 г., от когото разбрала, че на връщане от командировка, баща ѝ е починал извън пределите на Република България, за което

следвало да бъде уведомена по служебен път от посолството на България в Република Х. чрез МВР-ДМОС, което не било сторено. Ищцата сочи, че горните обстоятелства ѝ причинили неимуществени вреди, изразяващи се в тревоги, страдания и безсънни нощи, породени от липсата на информация относно местонахождението на баща ѝ в периода от неговата смърт - 06.10.2023 г. до момента, в който разбрала за случилото се от работодателя му на 15.10.2023 г.

В хода на съдебно производство ищецът, чрез процесуалния си представител адв. Я., поддържа исковата молба. Счита, че са налице предпоставките за уважаване на предявения иск по чл.1 ал. 1 от ЗОДОВ - налице е незаконосъобразно бездействие на служител на СДВР за уведомяване на ищцата за настъпилата смърт на баща ѝ; настъпила е неимуществена вреда, изразяваща се в претърпени болки и страдания от състоянието на неизвестност, в което е била поставена ищцата от служителите на ответника и е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между бездействието на полицейските органи и настъпилия вредоносен резултат. Подробно становище по съществото на спора излага в писмени бележки. Претендира присъждане на разноски по делото, съгласно представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните не изпраща процесуален представител и не изразява становище по съществото на спора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба. Счита, че за доказан фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Обръща внимание на размера на претендираното обезщетение, като същият следва да се прецени с цел недопускане на прекомерност, респективно на неоснователно обогатяване.

Административен съд София-град, I отделение, 6-ти състав, като взе предвид становищата на страните и представените от тях доказателства и след съвкупна преценка на същите, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че С. Н. Д., ЕГН [ЕГН], е бил служител на Софийска опера и балет, съгласно трудов договор № РД-13-914/10.07.2023 г. /л.13/ и като такъв е бил командирован със заповед № РД -15-274/21.09.2023 г. за срок от 14 дни в [населено място], Германия в периода от 23.09.2023 г. до 06.10.2023 г., по повод на което е пътувал по маршрут с автобус от С., България – З., Х. – Ф., Германия и обратно от Ф., Германия - З., Х. - С., България /л.17- л.18/.

Видно от писмо рег.№ 511-01-95-23-1834 /л.19/, Министерство на вътрешните работи на Република Х. е уведомило по факс на 06.10.2023 г. посолството на Република България в З., Х., че на 06.10.2023 г., в 08:45 ч., на автомагистрала А3 при пътен възел Р., по време на пътуване с автобус, е починал С. Д., [дата на раждане], притежаващ лична карта №[ЕИК] – гражданин на Република България. В писмото е посочено, че тялото е откарано в Института по съдебна медицина и криминалистика в З., Ш. 11 за извършване на аутопсия.

С открита/обикновена грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г. /л.106/, посланикът на посолството на Република България в З. е уведомил МВР на РБ –ДМОС и МВНР, че на 06.10.2023 г. по време на пътуване с автобус на територията на Х., внезапно е починало лицето С. Н. Д. – български гражданин, с молба за съдействие да бъдат установени и уведомени неговите роднини, за да бъде организирано транспортираното на тленните му останки до България.

От представения по делото протокол от 07.10.2023 г., изготвен от д-р Д. М. - патолог при Института по съдебна медицина и криминалистика в [населено място], Х. /л.74/ е видно, че С. Н. Д. е починал от естествена смърт и няма данни за престъпление.

Видно от съдържащата се забележка в т.29 от представеното Съобщението за смърт от 13.10.2023 г. /л.43/, изготвено от д-р Д. М. - патолог при Института по съдебна медицина и криминалистика в [населено място], Х., личните данни на починалото лице са вписани въз основа на устно

заявление на С. Д. – дъщеря на починалото лице.

От представената комуникация по имейл между ищцата и патолога, извършил аутопсията Д. М., в превод от лицензиран преводач /л.78/, е посочено, че ищцата е присъствала на място за извършване на аутопсията установяване причината за смъртта на починалото лице („Бях с Вас за извършване на аутопсията и да установим причината за смъртта“).

От представената по делото комуникация, проведена в интернет приложение за съобщения между ищцата и консула в посолството на Република България в [населено място], Х. /л.108/ е видно, че същата е знаела за настъпилата смърт на баща си към 15.10.2023 г., а на 16.10.2023 г. в приложението е получила файлове, съдържащи цитираната по-горе грама, както и уведомлението от МВР на Х..

В „спешна молба за съдействие“, от ищцата на 16.10.2023 г. в приемната на МВНР /л.116/, същата е посочила, че във връзка с грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г., иска да ѝ бъдат предоставени всички необходими документи, за да организира транспортирането на тленните останки на баща си. В молбата е посочено, че МВР – ДМОС са уведомени.

По делото е представена документация, изготвена във връзка с транспортиране на тленните останки на бащата на ищцата, видно от която същото е разрешено на 23.10.2023 г. /л.41- л.85/ в превод на български език от лицензиран преводач.

С писмо, рег. № А-14470/25.10.2023 г., ВПД директорът на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, е уведомил посланика на Република България в [населено място], Х., че във връзка с получена грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г. относно С. Н. Д., [дата на раждане] , при направена проверка от страна на СДВР е установена и информирана дъщерята на лицето – С. С. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. 1, ет.9, ап.26, при която същата е заявила, че ще предприеме необходимите действия по транспортиране на тленните останки на баща си.

По делото е разпитан свидетелят Д. Н. Я..

Разпитан, св. Я. заяви, че с ищцата живеят заедно и имат фактическо съжителство, както и, че има поглед върху случилото се с баща ѝ през месец октомври 2023 година. Спомня си, че баща ѝ, заедно с цяла група от С. опера били командировани в чужбина и трябвало да се приберат на 6-и или 7-и. Спомня си, че баща ѝ казал, че ще ѝ се обади, но не го направил. Започнали да го търсят, но телефонът му бил изключен. Твърди, че след като не успели да се свържат с бащата на ищцата отишли до мобилния оператор, за да му платят сметката, защото мислели, че може причината да е неплатена сметка. Твърди, че се обадили и на близки, които също се опитвали да се свържат с него, но без успех. Спомня си, че се обадили на Софийска опера, за да попитат дали групата се е прибрала, в отговор на което им казали да се обадят в понеделник. Спомня си, че в този период той и ищцата били в Б.. Споделя, че тръгнали към С. и по пътя звънели на тел. 112, за да разберат как да процедират, тъй като от операта им казали да се обадят в понеделник. Уточнява, че липсата на информация ги накарала да се обадят на тел. 112 – да кажат за случая, че не могат да се свържат с бащата на ищцата, че трябвало да се прибере в България, че телефонът му давал свободно и никой не отговарял. От тел.112 ги посъветвали да извикат ключар и в присъствие на полицаи да отворят вратата на жилището на бащата. Така и направили, но бащата на ищцата не бил там. След това, свидетелят заявява, че пак се потърсили контакт с операта, за да им кажат дали групата се е върнала, в отговор на което разбрали, че групата се е върнала. В това време полицейският екип направил справка и се установило, че лицето има само изход, но не е влязло в България. С ищцата отишли до Операта, защото колата на баща ѝ била там. Не си спомня комуникацията с тел. 112 кой ден била, но твърди, че била преди понеделник. Заявява, че първоначално започнали да го търсят, а след 2 – 3 дни извикали ключар и влезли в дома му.

Знаели, че след Х. може на друго турне да замине. Предположили, че са тръгнали от Германия за другото турне. Твърди, че платили телефона на бащата на ищцата. Споделя, че след разбиването на вратата от полицията им казали да отидат в 09 РУ и да го обявят за общонационално издирване. Вместо това, двамата с ищцата отишли до операта да видят колата му дали е там. Охраната им казала да чакат да дойде човек да им обясни всичко. Спомня си, че човекът им казал, че бащата на ищцата е починал на 6 октомври. Твърди, че всички от операта били учудени, че никой не се е свързал със С., за да й каже. От операта им обяснили, че те са се свързали с консула на Х. да и той им казал, че ще има ангажимент да уведоми близките. Заявява, че след като разбрали какво се е случило се свързали с консула в Х. и той им изпратил кореспонденцията, от която е видно как веднага е писал на българските власти за случилото се. Пояснява, че първият досег с полицията по повод търсенето на бащата на С. бил на тел. 112, от там ги пренасочили да извикат патрул и заедно с ключар да влязат в апартамента, но не си спомня кога точно е било това. В районното отишли в понеделник или вторник, след като разбрали от операта какво се е случило. В 09 РУ не са ходили, тъй като отишли до операта да видят колата дали е там и тогава разбрали какво се е случило - това станало в неделя. Заявява, че не помни дата. След като разбрали от операта какво е станало, операта, С. изпаднала в шок. Пояснява, че в неделя разбрали от операта, а в понеделник се свързали с консула. Намерили номера на консула от интернет и със съобщения през телефона писали и той им отговорил. По телефона говорили с консула и им казал, че ще им изпрати това, което е изпратил към България - кореспонденцията с "У.". Спомня си, че първо отишли до [улица], защото изпратеният от консула документ бил адресиран до там. От там ги пренасочили към СДВР и от СДВР им казали, че не са за тях, а да отидат в 07 РУ да търсим конкретен служител и им дали входящ номер. Отишли в 07 РУ, служителят слязъл в регистратурата и се учудил защо го търсят. След като му разказали всичко, той се качил, и след това отишъл при тях с документа, с който е трябвало да бъде запозната С. за случая. Мисли, че денят бил вторник. Уточнява, че става дума за вторник втората седмица след 6-ти, когато е починал баща й. Спомня си, че полицаят дал документа на ищцата, за да напише, че той я запознава със случката. Описва състоянието на С. в този период с проблеми със съня, не се хранела, пиела сами вода, пушела цигари, била неспокойна, плачела – казвала, че не е нормално, и била доста притеснена за баща си. Уточнява, че когато бащата на С. не си вдигал телефона, те били в Б.. Там били от 6-ти до 13-ти. В Б. били от уикенда на 6-7- до следващата седмица 13-ти. На тел.112 звънели по пътя към С. – в неделята на 13. Съботата звънели в Операта да питат дали групата се е прибрала. Уточнява, че живеят в района на 07 РУ.

Съдът намира, че свидетелските показания са противоречиви и разкриват заинтересованост, предвид свързаността на лицето с ищцата, което се отчита при оценката им съгласно чл. 172 от ГПК, вр. чл. 144 АПК и съдът не ги кредитира като имащи значение за установяване на точната хронология на събитията по случая.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим – претендира се обезщетение за неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на бездействие от страна на служител на СДВР.

Съобразно разпоредбата на чл.205 от АПК искът е предявен срещу надлежен ответник – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. Това е така, тъй като процедурата по установяване и уведомяване на близки на починало лице в чужбина стартира с изпращане на грама от посолството на Република България в държавата, в която е починало лицето до дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ /ДМОС/, която препраща молбата за съдействие по компетентност до районното управление по адресна регистрация на близките – в случая 07 РУ,

което е пряко подчинено на Столична дирекция на вътрешните работи.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В случая предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди следва да се квалифицират като такъв с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, доколкото се претендира настъпване на вреди от незаконосъобразно бездействие на администрацията на ответника.

За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, в конкретния случай следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. Незаконосъобразно бездействие; 2. неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

В конкретния случай, ищцата претендира неимуществени вреди, изразяващи се в тревоги, страдания и безсънни нощи, породени от липсата на информация относно местонахождението на баща ѝ в периода от неговата смърт - 06.10.2023 г. до момента, в който разбрала за случилото се от работодателя му на 15.10.2023 г., сочейки като причина за поставянето ѝ в неведение от бездействието на ответника, който е следвало да я уведоми веднага след като е бил информиран за смъртта на баща ѝ от посолството на Република България в З., Х..

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди които са пряка и непосредствена последица от увреждането - както имуществени /претърпени загуби или са пропуснати ползи/, така и неимуществени /претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време/. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконните административни актове като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Тук под вредоносен резултат /вреда/ следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под „пряка и непосредствена“ - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действие или бездействие на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Т.е. причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По делото няма спор, че посолството на Република България в З., Х. е било уведомено по факс на 06.10.2023 г., че на същата дата, в 08:45 ч., на автомагистрала А3 при пътен възел Р., по време на пътуване с автобус, е починал бащата на ищцата - С. Д., гражданин на Република България, както и, че с открита/обикновена грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г. /л.106/, посланикът на посолството на Република България в З. е уведомил ДМОС към МВР на РБ чрез МВнР за смъртта на българския гражданин с молба за съдействие да бъдат установени и уведомени

неговите роднини, за да бъде организирано транспортирането на тленните му останки в България.

В българското законодателство не се открива фиксиран срок за издирване и уведомяване на близките при настъпила смърт на техен роднина извън страната, но с оглед действията, които следва да предприемат същите след настъпилото събитие, процедурата по уведомяване на близките следва да бъде извършена в „разумен срок“. Така например, според чл.54 от Закона за гражданската регистрация, актът за смърт се издава въз основа на съобщение за смърт не по-късно от 48 часа след настъпването на смъртта. Следователно, за починало лице на територията на Република България „разумният срок“ за уведомяване на близките с оглед необходимостта от разпознаване на починалото лице, следва да е до 48 часа.

При починал български гражданин в чужбина, процедурата по уведомяване на близките, които живеят на територията на България стартира с незабавно уведомяване на консулството, в чийто окръг е настъпила смъртта, съгласно чл.37 (а) от Виенска конвенция за консулските отношения /Ратифицирана с Указ № 947 на Държавния съвет на НРБ от 1989 г. - ДВ, бр. 42 от 1989 г. В сила за НРБ от 10 август 1989 г./ В изпълнение на чл.37 (а) от В. конвенция, Министерство на вътрешните работи на Република Х. е изпратило писмо по факс на 06.10.2023 г. до посолството на Република България в З., Х., с което го е уведомило за настъпилата смърт на български гражданин. На същата дата – 06.10.2023 г., посолството на Република България в [населено място], Х. е изпратило открита/обикновена грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г. /л.106/ до дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ чрез Министерство на външните работи с молба българските власти да окажат съдействие за установяването и информирането на близките на починалото лице с оглед организацията на транспортирането на тленните му останки до Република България. Видно от писмо рег. № А-14470/25.10.223 г., изготвено от ВПД директор на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, във връзка с получена грама, изх. № КО-19-87/06.10.2023 г., при направена проверка от страна на СДВР е установена и информирана дъщерята на лицето – С. С. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх. 1, ет.9, ап.26, без да се установява точната дата на уведомяването ѝ.

Съгласно чл.3, ал.1, т.8 от ЗМВР, основен принцип на МВР е да взаимодейства с другите органи на държавната власт, органите на местното самоуправление, както и с гражданите и юридическите лица. В конкретния случай, уведомяването на близките на починалото в чужбина лице от ответника /РУ към СДВР/ е възложено от МВнР чрез ДМОС с цел подпомагане на дейността на посолството на Република България в [населено място], Х. по установяване и уведомяване на близките на лицето, живеещи на територията на Република България. Установяването и уведомяването на ищцата за смъртта на нейния баща не попада в обхвата на оперативно-издирвателната дейност на ответника, обвързана със съответните законови срокове, тъй като оперативно-издирвателната дейност е съвкупност от явни и тайни действия на оперативно-издирвателните органи на МВР за противодействие на престъпността и заплахите за националната сигурност и за опазване на обществения ред /арг. чл.8 от ЗМВР/. Ето защо, така възникналото задължение на РУ към СДВР не е обвързано със законово определен срок, а е с цел уведомяване, което обаче следва да бъде извършено в съответствие с принципите на чл. 4, ал.2 КРБ и чл. 11 АПК, съгласно които се гарантират правата на личността, включително правото на ищцата да бъде информирана своевременно за смъртта на баща ѝ, както и процесуалните действия да се извършват за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на действието.

Дори да се приеме известно забавяне при уведомяването, то не представлява „незаконосъобразно бездействие“ по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, тъй като липсва нормативно определен срок за

извършване на това действие. По аргумент и от принципа за бързина и процесуална икономия по чл. 11 от АПК, при отсъствие на определен от закона срок, административните органи следва да действат в "разумен срок", тоест за най-краткото време, необходимо според конкретните обстоятелства и целта на действието. В конкретния случай уведомяването на близките е зависело от международна и вътрешна кореспонденция между няколко ведомства (МВнР – ДМОС – СДВР), поради което не може да се приеме, че е нарушен този принцип.

От събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства, изложените в исковата молба твърдения за бездействие от страна на ответника, изразяващо се в непредприемане на действия по информирането на ищцата за настъпилата смърт на баща ѝ от 06.10.2023 г. до момента на подаването ѝ, не се доказаха, тъй като видно от представеното по делото и неоспорено от ищцата писмо, рег. № А-14470/25.10.223 г. от директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ при МВР, служители на СДВР са установили и информирали дъщерята на починалото лице – С. С. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. 1, ет.9, ап.26. Датата на цитираното писмо – 25.10.2023 г. не може да се обвърже по презумпция с датата на действителното уведомяване на ищцата, тъй като същото е изготвено от директора на ДМОС след приключване на възложената задача на друга структура на МВР, но дори и да се приеме тази дата като дата на уведомяването, видно от посоченото в писмото, не е налице бездействие от страна на ответника, а евентуално забавено действие, което обаче не се доказва да е довело до липсата на информираност на ищцата относно местонахождението на баща ѝ в периода от неговата смърт - 06.10.2023 г. до момента, в който разбрала за случилото се от работодателя му на 15.10.2023 г., по следните съображения:

Видно от съдържащата се забележка в т.29 от представеното по делото Съобщението за смърт от 13.10.2023 г. /л.43/, изготвено от д-р Д. М. - патолог при Института по съдебна медицина и криминалистика в [населено място], Х., личните данни на починалото лице са вписани въз основа на устно заявление на С. Д. – дъщеря на починалото лице, от което следва, че ищцата е била уведомена за смъртта на баща си най-късно на 13.10.2023 г., противно на твърденията в исковата молба. От представената комуникация по имейл между ищцата и патолога, извършил аутопсията Д. М., в превод от лицензиран преводач /л.78/, е посочено от самата ищца, че е присъствала на място (т.е. в Х.) за извършване на аутопсията и установяване причината за смъртта на починалото лице, която видно от приложения протокол е била извършена на 07.10.2023 г. Цитираните писмени доказателства оборват тезата на разпитания по делото свидетел, намиращ се във фактическо съжителство с ищцата, според които двамата били в [населено място] от уикенда на 6-7.10.2023 г. до 13-ти на следващата седмица. По делото не бяха представени и доказателства в подкрепа на твърденията на ищцата за платената сметка за телефон на баща ѝ, протокол от разбитата врата на жилището му в присъствието на полицаи, разпечатки, удостоверяващи обажданията на тел.112. Налице е противоречие между твърдението в исковата молба, че ищцата не била уведомена за смъртта на баща си от страна на служителите на ответника до момента на подаването ѝ (31.01.2024 г.) и показанията на свидетеля, според които „той и ищцата посетили 07 РУ във вторник през втората седмица след 06.10.2023 г., когато полицаят дал документ на ищцата, за да напише, че я запознава със случката (смъртта на баща ѝ)“.

Въз основа на горните установявания, съдът приема за недоказан втория елемент от фактическия състав на иска за обезщетение по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, настъпилите вреди, изразяващи се в тревоги, страдания и безсънни нощи, породени именно от липсата на информация относно местонахождението на бащата на ищцата в периода от неговата смърт - 06.10.2023 г. до момента, в който разбрала за случилото се от работодателя му на 15.10.2023 г.

Съдът приема, че ищцата действително е изпитвала тревоги и страдания през процесния период,

но по делото не се доказва същите да са в причинно-следствената връзка с поведението на ответника (дори и при наличието на допуснато забавяне при уведомяването), тъй като, както беше обсъдено по-горе, има данни същата да е знаела и е съдействала на властите на Х. още към 13.10.2023 г., поради което не е налице и третият елемент на фактическия състав по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. В случая тревожността и притесненията представляват естествена човешка реакция при загуба на близък, а не вреда в пряка и непосредствена причинна връзка с конкретно административно бездействие на длъжностни лица при ответника и съответно не пораждат отговорността, която се търси на ответника.

По изложените съображения, съдът намира, че не са доказани втората и третата предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1 ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищцата неимуществени вреди, представляващи тревоги, страдания и безсънни нощи, породени именно от липсата на информация относно местонахождението на баща ѝ в периода от неговата смърт - 06.10.2023 г. до момента, в който разбрала за случилото се от работодателя му на 15.10.2023 г., поради което исковата претенция трябва да бъде отхвърлена.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователен е и акцесорния иск за присъждане на лихви.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, но поради липса на отправена такава претенция по делото, съдът присъжда.

По изложените съображения, Административен съд София – град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на С. С. Д., ЕГН [ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лв., претърпени в периода 06.10.2023 г. до 15.10.2023 г. от бездействието на орган при ответника във връзка със задължението му да я уведоми за местонахождението на баща ѝ С. Д., починал на 06.10.2023г. извън страната, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до изплащането на обезщетението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му.

Съдия: